

Har blivit utmanad av [Maria](#) att under 7 dagar lägga ut 7 låtar som haft betydelse i olika perioder i mitt liv. Lite till min förvåning verkar det bli låtar med rader som inte släpper och som jag fortfarande gnolar på ibland.

LÅT 1/7:

Första låten är från mitten av 80-talet när jag följer med min mamma på konsert med Anna-Lena Löfgren i min gamla skola i Bjurträsk. Den skola där vi var fyra i klassen och som nu är ett nedlagt strumpnasarlager. Rimligen är detta ett konstruerat minne, hopkokat av ett kassetband med Anna-Lena och att nån annan tant med mindre star quality sjöng i vår kombinerade gympahall/matsal. Men icke desto mindre var det en mäktig låt, nästan lite religiös i sin enkelhet. Att den dessutom förebådade kluvenheten i mitt framtida yrke som värnare av kulturmiljöer och skändare av demsamma gör den ju inte sämre. Särskilt fastnade raderna om flygande betong:

*"Tystnat har leken, tystnat har sången.
Högt över marken svävar betongen"*

Gilla Kommentera Dela

Andreas Sundström, Tomas Frejarö, Martha Dahlberg och 18 andra gillar detta.

 Enar Nordvik Hemma hördes i övrigt Elvis, Mahalia Jackson, Chuck Berry och diverse country, men också Glenn Miller och Cornelis. På de ändlösa bilresorna till Norge minns jag känslan när skärmsläckarsnön blev sådär hyperrymdhypnotiserande mot CX:ns stora framruta och Jerry Williams sjöng Vintersaga på radion.

Och när jag hängde med pappa till Nolla fick jag se Flåklypa Grand Prix, där Sigmund Grovens munspel fångade mig precis som Toots Thielemanns dito till Dunderklumpen.

Gilla · Svara · 2 · den 9 januari kl. 09:24

 Enar Nordvik Och Carola! Jag och kusin [Kristina](#) fick minsann åka ner till Skellefteå och se henne live på folkparken 1983.

Gilla · Svara · 3 · den 9 januari kl. 09:36

 Per Holmström oroa dig inte Enar, jag tvivlar inte på mitt minne och Anna-Lena hade en konsert även på "Magneten"/"Minigloben". En skör dam som då stödde sig på en käpp och sjöng väldigt vackert.

Sluta gilla · Svara · 1 · den 9 januari kl. 09:53

 Enar Nordvik Aha! Då kan det ju vara sant!

Gilla · Svara · den 9 januari kl. 12:01

LÅT 2/7:

Candy Florida Blue. Nå, det är inte låten, det var enligt manualen färgen på min moped. En Suzuki K50 DZ (med skivbroms!). Med de tre klassiska förutsättningarna (medvind, hemlängtan och solen i ryggen) kom den upp i 28 km/h och tog mig överallt när jag var 15. Exempelvis till Rännaren, dansbanan i Norsjö. Eller till Jörn. I min rosa Beat Boy 80 trängdes redan då kluvenheten mellan den ytliga och spralliga påfågeln i mig och den strängare, seriöst krassa gråsparven. Där fanns Prince och Creeps, men också Perssons Pack och Clash. Prince och Clash spelade tyvärr inte på Rännaren, men det gjorde både Packet och Amerikanerna. Det missade vi inte. Dessutom var vi ju nyktra och kunde köra vars vi ville. Högstadiet erbjöd en av många öppna inkörsportar till alkohol som jag missade.

Jag brukar säga att jag lyssnar på det mesta, men att jag liksom Wilmer X är "för dum för pop", men mer gullig popbagatell än såhär blir det inte. Om Prince låg bakom min konfakostym, så var nog Pontus anledningen till att jag och Andreas medelst Hemanent® försökte rätta till vad naturen inte gett oss. Så låt nummer 2 blir En blå dag med Pontus & Amerikanerna. Det här med "vaknar varje dag alldeles försent börjar jag dan" är nog fortfarande lite av ett soundtrack of my life.

Jo, för er som inte har örnkoll på Pontus så var han alltså gitarrist i Carolas gamla hårdrocksband Standby.

Pontus & Amerikanerna En Blå Dag.

YOUTUBE.COM

Gilla · Kommentera · Dela

Lisa Skoogh Jansén, Helena Ossmark, Agneta Hansson och 11 andra gillar detta.

Enar Nordvik Vad säger Hanna om det? Och Ragnhild?
Gilla · Svara · den 10 januari kl. 10:01

Martha Dahlberg Haha! Uppe på ditt rum Enar, där du spelade P&A...fick mig att köpa en platta och jag diggade 😊 sen 'glömdes' dom bort ett tag å jag som inte är "för dum för pop" lyssnade på mycket annat. Men nu för tiden kommer jag på mig själv att gå å nynna på P... Visa mer
Sluta gilla · Svara · 2 · den 10 januari kl. 10:34

Malin Blomkvist Ojoj, hade glömt bort att de fanns! 😊
Sluta gilla · Svara · 1 · den 10 januari kl. 10:46

Hanna Caristen Jag minns oerhört väl. En signerad affisch med Pontus som du skickade mig och som hängde uppe tills vi flyttade. Kostymklädda moppekillar som kom på efterlängtat besök. Och Docenternas "Bakom mina solglasögon".
Sluta gilla · Svara · 1 · den 10 januari kl. 14:21

LÅT 3/7:

Mer än halva mitt liv har jag varit ihop med Maria. Jag var 16 när vi träffades och 17 när vi blev ihop. Det innebär såklart att vi har hunnit vara cirka 123 olika människor vardera under åren. Ibland har de människorna varit i samma fas i livet, och ibland inte.

Hon är den jobbigaste människa jag vet. Och vackraste. Och klokaste. Ingen annan gör mig så arg, glad, sur och lycklig. Inte ens mina barn.

Dessutom har Maria en orubblig tro på att det är vårt förbannade ansvar att vara med och göra den här världen bättre. I stort eller smått. Solidaritet, hette det visst förr.

Det självklara vore ju att som låt nummer tre slänga in Try (Just a Little Bit Harder) med Janis Joplin, och det vore inte fel. Eller hennes version av Summertime, som var med på det där hippiekassettbandet uppe i Ammarnäs. Fantastiska grejer. Var inte just den också "vår sång" ett tag, Maria? Jag minns banne mig inte...

Men det här med fru är ju också ganska mycket verklighet. Travar med disk och djupfryst fisk. Så låt nummer 3 måste bli Amors pilar med Stefan Sundström.

Den är inte särskilt romantisk eller så, och det finns massvis av Stefanlåtar som är av mer tydlig världsförbättrande karaktär. Men den är väldigt Stefan Sundström; det är bräkigt och skitigt och vackert och påfågel och gråsparv i ett. Och de bilderna han målar har våldsamt skärpa. De känns som om de passar ett strävsamt gammalt par som oss, som på nått kommunist-laestadianskt sätt hellre jobbar mindre än byter köksluckor.

Nu ska jag snart gå till jobbet och jobba mina sex timmar. För nu har vi dubbelsäng och ingen tid att ligga kvar. Eller nått.

den 11 januari 2016 kl. 07:09

Stefan Sundström hos Steffo - Amors Pilar

Stefan Sundström framför "Amors Pilar" hos Steffo Törnqvist nppgn gång i början/mitten av 90-talet. Allan Edvall är också gäst i programmet.

YOUTUBE.COM

Gilla · Kommentera · Dela

Johannes Lindberg, Malin Blomkvist, Hanna Alenius och 85 andra gillar detta.

Per Strömbro Bra där! På alla möjliga sätt.
Sluta gilla · Svara · 2 · den 11 januari kl. 06:17

Anna Lena Alexandra Grönroos Väldigt fint skrivet annars. De där artisterna som skrev alla låtarna fattade kanske inte så mycket som ni om innehållet.
Sluta gilla · Svara · 1 · den 11 januari kl. 06:36

Erik Jansén Bra skrivet om en underbar o knivskarp låt.
Sluta gilla · Svara · 1 · den 11 januari kl. 07:09

Jenny Nilsson Och fin skrivet om din härliga fru 😊... Amors pilar, den brukade Håkan Wilson sjunga i tvättstugan när något barn kräkts... Vardagsromantik 😊
Sluta gilla · Svara · 3 · den 11 januari kl. 07:38

Emil Tjärnström Fint. Extra kul att du valde just den här versionen, som jag har starka minnen till. Det var första och enda gången Steffe träffade Allan Edvall.
Sluta gilla · Svara · 1 · den 11 januari kl. 08:01

LÅT 4/7:

Jag brukar säga att alla infödda västerbottningar är sociokulturellt kristna, alldeles oaktat hur det står till med själva tron. Iallafall i inlandet; ute vid kusten finns det alltid fritänkare och stadsfolk med kontinental idéer. För oss var det här med skola och söndagsskola inte så komplicerat; vi gick helt enkelt en dag till med samma fröken i samma skola. Men hon skjutsade oss själv och ställde bara fram "Sparbössan för söndagsskolbarnens hednamission" (inget n-ord här!) på söndagarna. Jag trivdes fint med Anders och konfirmationen och utvecklade väl nån sorts tro, min frisinnade uppväxt till trots.

När jag flyttade till stan hängde jag ofta med Schymoz, Per och Lars till KU på Morö Backe. Som jag minns kom de från ett annat, mer politiskt, KU då.

Mitt KU var ett sorts andrum i det här med tonåren. De flesta av oss var nån sorts blandning mellan töntar och nördar. I gymnasiet löser en gärna alla världsproblem hela nätterna och dricker mycket te. Jag var inte sämre. Jag och Tomas kämpade dessutom på med att få till trovärdiga filosofskägg.

Men det här med Jesus kändes inte så övertygande när jag kände efter. Efter ett samtal med Torbjörn stod det klart att gudstron var intakt, men att jag hade slutat tro på religionen. Jag gick ur kyrkan samma år som jag totalvägrade och letade på andra ställen. Ett tag fast besluten att bli suf (en sorts extra skäggig, men snäll, muslim) gav jag upp det eftersom de var antingen för hierarkiska eller för utflippade. Sedan dess klarar jag och Gud oss själva. Tekniskt är jag alltså - som det så häftigt heter - en mystiker som tillhör den största gruppen troende i Sverige; de privatreligiösa, de som kokar ihop sin egen variant av Gud (eller...?) och inte behöver eller klarar av nån klubb för detta.

Låt nummer 4 skulle anakronistiskt nog ha kunnat vara en läsårsång som O Hur Saligt Att Få Vandra (psalm nr 300), kanske helst i Inckas variant från Frälsningsarméns fräcka coverskiva jag lyssnade sönder. Låten är pampig både till musik och text, och jag har alltid varit en sucker för Störstorden.

Men nej, denna tid sammanföll också med att jag året efter gymnasiet gick en ball multimediantbildning, och började snöa in på allsköns elektronisk musik*. Linn och Johan kan ha varit medskyldiga till detta. Det gick rätt fort och jag gillade allt som var bra, från Pet Shop Boys och Depeche via Vangelis, Yes och Pink Floyd till Kraftwerk, Stockhausen och Ammon Düül II (Okej, de sistnämnda gjorde inget större intryck, det var nog snarare Neu!).

Så låten blir I'll Find My Way Home med Jon & Vangelis, en låt som alltid följt mig sedan jag mötte den. En låt som förenar den andliga själen och den synthiga kroppen. Jag verkar vara lite svag för svulstig musik och gullig sång. Mera påfågel igen här. Texten är ett allmänandligt mumbojumbo som inte innehåller något konkret som Lammet, Blod eller Vattuflod (som jag ju iofs inte tror på på men gillar) men ändå bringar ett löfte om att man på nått sätt kommer att hitta hem igen. Ett tag var det här låten jag skulle ha på min begravning. Men sen kom jag på att det får nog nån annan bestämma.

*"You know your will to be free
Is matched with love secretly
And talk will alter your prayer
Somehow you'll find you are there."*

* Macintoshtroende blev jag också, en tro som ännu är intakt.

Jon & Vangelis - I'll find my way home, 1982, (Live) - Lyrics included

Jon & Vangelis - I'll find my way home, 1982, (Live).
Lyrics: You ask me where to begin Am I so lost in my sin
You ask me where did I fall I'll say I can't...

YOUTUBE.COM

👍 Gilla 💬 Kommentera ➦ Dela

Peter Brännström, John-Henric Bornemann, Teresa Nilsson och 44 andra gillar detta.

- **Fredrik Larsson** · 7 gemensamma vänner
Jag brukar hävda att norsjöbor står så nära Gud redan från starten att de svär mest för att Han inte ska få för sig nåt...
Sluta gilla · Svara · 👍 2 · den 12 januari kl. 00:29
↳ Anette Skogman har svarat · 1 svar
- **Per Risan** Det var fint skrivet och jag håller nog med vad gäller tron, privat tro fungerar oftast bäst gämfört med institutions-religion...
Sluta gilla · Svara · 👍 2 · den 12 januari kl. 00:41
- **Ingrid Gustafsson** · Vän med Anders Göransson
Mina favoriter!!!
Sluta gilla · Svara · 👍 1 · den 12 januari kl. 03:56
- **Therese Eriksson** Detta är en bra låt! Säger jag såsom varande invandrad västerbottning & gudsförnekare från hednisk sossebygd.
Sluta gilla · Svara · 👍 1 · den 12 januari kl. 07:40
↳ Therese Eriksson har svarat · 7 svar
- **Anette Skogman** Det var ...ja, det var...jättebra - vet inte riktigt vilket ord jag ska använda.
Ibland undrar jag vi nutidsmänniskor gör saker alldeles för "svårt"....eller kanske "lätt" ...det beror väl på hur man ser på livs frågor.
Är det lätt eller svårt at... Visa mer
Sluta gilla · Svara · 👍 1 · den 12 januari kl. 07:42
- **Anders Göransson** "Trons gåva är ett mysterium ..." (Ingemar Johansson). Är glad över att bli omnämnd i Din berättelse ovan! Guds välsignelse, önskar jag Dig, käre Enar! 😊
Sluta gilla · Svara · 👍 3 · den 12 januari kl. 07:52

LÅT 5/7:

Jag skulle egentligen bli serietecknare. Sökte till serietecknarskolan i Hofors men kom inte in. Plan B blev att istället söka till arkitekt.

Jag minns att jag skrev i nån uppsats att jag aldrig sett en arkitekt förrn jag flyttade ner till Stockholm. Min lärare tyckte det var lustigt, men trodde mig inte. Vi var 3 eller 4 som hade son-efternamn. Nu har vi bytt allihop till nått mer arkitektkontorsaktigt efternamn. Utom [Jenny Andersson](#), som alltid varit för cool för behöva vara vara cool. Arkitekt passade mitt hjärta som ville flumma och mitt huvud som ville ha en riktig utbildning. Jag hade nog inte vågat gå en konstutbildning. Men jag vågade klippa mig, och avslutade håreran med en rätt misslyckad Leningrad Cowboysfrilla.

Jag har gått i skola i drygt 25 år, men utbildningen på KTH A var nog både den modernaste och omodernaste jag träffat på. Det var också en ny, men egentligen inte ovälkommen, erfarenhet att vara något av en medelmåta. Vi skrev knappt några tentor, alla kurser var tämligen långa och helt projekt- eller problemorienterade eller vad det nu heter; vi skulle helt enkelt lösa en arkitekturuppgift, rita ett eller flera små eller stora rum. Något annat betyg än godkänt fanns inte, men det var inte lätt att bli godkänd. De flesta av oss blev nog underkända nån gång och fick då komplettera.

Låten skulle ha kunnat vara Starman med Bowie (och det hade ju varit väldigt bra nu), eftersom jag minns hur [Finn](#) flög runt i ritsalen till denna. Eller Motörheads Ace of Spades (samma tajming där), eftersom jag minns hur jag och [Staffan](#) satt och ritade perspektiv hela natten med två uttag på min CD-spelare.

Men det något mindre moderna inslaget var kritiken, som hade en andedräkt av internatskola. När projektet var klart och upphängt skulle vi presentera det för kritikerna, som var tre yrkesaktiva arkitekter i svart. De tävlade ofta om att ge hårda och fyndiga omdömen. Det var lite omtumlande till en början. Omdömen som de nedanstående härdade, knäckte och/eller smälte samman oss:

"Du är en obildad, romantisk norrlänning", "Jag skulle behöva dina ritningar på mitt kontor - FÖR ATT SVABBA GOLVET" eller det spännande "Begåvad men ointresserad" (Det sista var kanske resultatet av för mycket av de första?) Gick man inte under blev man liksom lite "Well, säger du det?".

I kaféet på KTHA jobbade en cool kvinna som kändes som en blandning av Patti Smith och Debbie Harry. Hon spelade oavbrutet Tom Waits, men också lite Iggy Pop ibland. Där åt vi torra mackor med brieost och vatten med gurksmak.

Jag har alltid gillat musikalerna, duetter och röster med karaktär. Låt nummer fem är egentligen äldre än min pappa. Men här är det Debbie och Iggy som sjunger Well, Did You Evah! från skivan Red Hot + Blue, en välgörenhetsskiva med Cole Porter-tolkningar, samtliga rätt magiska. Den här videon är också lite gullig.

Sounds like pure soap opera!

[Gilla](#) [Kommentera](#) [Dela](#)

Malin Blomkvist, Maud Hårleman, Anahita Ghazinezam och 41 andra gillar detta.

Visa 7 kommentarer till

Jenny Andersson Oj. Mina nostalgivibbar är inte direkt behagliga när jag läser detta. Får smälta denna utläggning lite... Hälsar arkitekten som blev lerbyggare som blev B&B-värdinna som nu ska bli ulltvätterska och som fortfarande söker... Men håller fast vid Andersson!

[Sluta gilla](#) · [Svara](#) · [1](#) · den 13 januari kl. 09:05

Tobias Ossmark Tack för höggradig litterär underhållning. Den där utbildningen var det nog många som hade klivna känslor för. Högt och lågt i märklig blandning. Det var en del hel osannolika utspel vid kritik tillfällen att man egentligen borde ha naglat fast dem i dagboksform, eller inte. Var det bara en dröm eller verklighet? I vilket fall fann jag din liknelse vid internatskola träffande. Har inte slagit mig förut. Den där sk misslyckade frillan tillsammans med klädsel gjorde för övrigt intryck, när jag som nån sorts mentor skulle möta alla nyantagna vid stadshuset var det någon som utmärkte sig.

[Sluta gilla](#) · [Svara](#) · [1](#) · den 13 januari kl. 22:04

Låt 6/7:

Den 23 juni 2003 väcks jag mitt i natten av att det ringer på dörren. Maria är bortrest. Först tror jag att jag försovit mig till nått. Men där står prästen Torbjörn och en ung polis. De säger att min bror Stefan är död. Jag begriper ingenting. En älg och en mötande bil. Fem minuter från mor och far i Böle. En månad innan sin 21-årsdag.

Det värsta i mitt liv hade hänt. Folk sa "och just ni tre bröder som stod varandra så nära", men vi visste ju inte. Vi bara var. Men nu kan vi inte rösta längre.

När mamma, pappa och Tomas kommer trapporna upp till lägenheten är det de tyngsta steg jag hört. När vi identifierat den kalla, hårda kroppen på lassa åker vi hem. Och nu är det Böle som är hem. Längre. Tryggheten. Två mil åt alla håll vet alla, jag behöver inte förklara nåt för nån. Sånär efteråt vet jag inte om jag kan beskriva hur mycket det betytt att vi något senare får köpa stugan på Stornäsan vid Kedträsket i Böle av mina kusiner Per, [Malin](#) och [Emma](#).

När jag på hösten kommer tillbaka till LTU märker jag att vi är många som bär på död det inte pratas om. Det är liksom inte fikarast-ämnen. Ännu tydligare när jag börjar som begravningsförrättare, ett jobb jag underligt nog antagit redan innan allt ändrades.

Den sommaren dör också Johnny Cash, bara nån månad efter June. Låt nummer 6 är Johnnys cover på Nine Inch Nails låt Hurt, med videon som visar en åldrande Cash, inspelad bara någon månad innan han dog och släppt just innan Stefan gör det. Och ja, det är samma sak igen: Mäktig, trasig röst med bibliska undertoner, vass och krass text, skitigt och vackert.

Det skulle också ha kunnat vara Var e vargen från thåströmkonserten med Stefan. Eller The Way I Am med Eminem, som snurrade mycket i hans winamp. Men ingen låt spelades så mycket och gjorde det så lätt att gråta den sommaren som Hurt.

Vi är inte ovana vid döden i släkten. Och som min kusin Emma sa då: Det blir aldrig normalt, men det blir ett nytt normalt.

Jag och min bror och våra familjer överlevde, och idag prioriterar jag bättre, jag vet vad som är viktigt. Jag är kanske mörkare och ibland hårdare än förr, men också gladare och lättare. Struntsaker har rätt begränsad effekt på mig. Men jag har en kniv i hjärtat. För varje år mer invallad, men ändå där. Nästan värst är det när det är riktigt bra. Nåt bra i livet jag inte kan dela med Stefan.

Igår fyllde min dotter elva. Du fick aldrig träffa henne.

Gilla Kommentera Dela

[Ida Bodin](#), [Karin Sandberg](#), [Anna Löfgren](#) och [123 andra](#) gillar detta.

1 delning

Malin Bjärvall Jag har aldrig kommenterat med ett hjärta förut på fb... men var hittar man dem?

[Gilla](#) · [Svara](#) · den 14 januari kl. 00:49

Urban Gardini < 3 fast utan mellanslag

[Sluta gilla](#) · [Svara](#) · 1 · den 14 januari kl. 00:49

Malin Bjärvall ❤️

[Sluta gilla](#) · [Svara](#) · 1 · den 14 januari kl. 00:50

[Visa fler svar](#)

Skriv ett svar...

Pär Parbring Fantastisk sång och flint att få läsa din berättelse, att du delar även något sådant.

[Gilla](#) · [Svara](#) · 1 · den 14 januari kl. 00:55

Lenita Johanna ❤️👉 Kram

[Gilla](#) · [Svara](#) · den 14 januari kl. 01:22

Jessica Söderlund Tårar rinner nerför mina kinder innan jag hunnit läsa klart. Kram 🍀

[Gilla](#) · [Svara](#) · den 14 januari kl. 01:55

Paula Frank Kram - minns denna händelse så väl..

[Gilla](#) · [Svara](#) · den 14 januari kl. 04:14

LÅT 7/7:

Urkult 2012. Efter ett par dagar med husbil på en lägda i Näsåker är jag ganska nöjd med livet. Jag har hunnit bada vid niporna, se festliga marknadsstånd med anarkistiska matalkemister(!), se indiska cirkusartister bygga sin arena, humma Juokse sinä humma med Jon, hämta Carina och samtidigt skjutsa nån lirare med lustig frisy.

Medan jag lägger barnen hör jag genom takluckan hur Laleh Pourkarim sjunger Some Die Young på spelplatsen. Där och då återfick jag kontakt med min slumrande, inre hippie. Inte så att jag när jag kom hem började måla akvareller med delfiner och pyramider eller köpte kristaller och startade ekogård*, men på ett inre plan vaknade den där sköna snubben som faktiskt ibland tror folk om det bästa och inte är så cynisk.

Sista låten blir alltså Some Die Young med Laleh. Det är ju dels ett fint minne och en fin låt, kristallklar röst och trallig melodi och en text med både svärta och ljus, men det är också låten hon sjöng för offren på Utøya. Så för mig är den också en bild av hur rädda vi är idag. För att dö eller för det okända.

Här vore det enkelt exemplifiera med puckade sd:are som går igång på vilka hittepå-drev som helst ("Korset på flaggan ska bli en halvmåne! Detärjuförjävligt!"), men vi fina och utbildade är ju inget bättre i vår sociala inavel, vår rädsla för det avvikande. När försökte du på allvar bli närmare bekant med en sverigedemokrat sist? Samtala? Det är liksom inte okej att resonera och fundera längre. Vi ska blixtnabbt debattera och positionera oss. Och få bekräftande ryggdunkar av våra gelikar. Ett i grunden ointellektuellt klimat som också är farligt. Och jag är inget bättre själv. Det länkas och tycks hit och dit, men det tänks och lyssnas väldigt lite. För pratade vi ibland innan vi tänkte, nu skriver vi innan vi pratar innan vi tänker.

Jodå, jag inser förstäss att det är viktigt att ta ställning och att vi knappast blir bästisar med alla bara vi sätter oss i ringen och myser. Men måste vi verkligen krypa ner i skyttegravarna det första vi gör? Kan vi inte ge det en vecka? Eller iallafall trekvart?

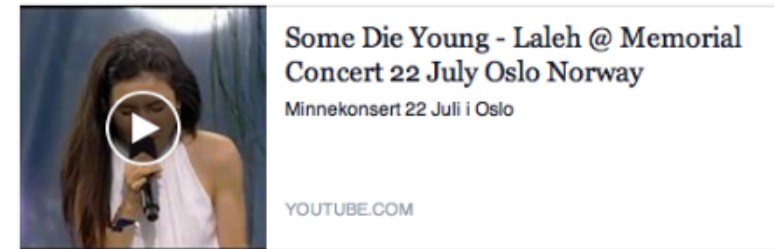
För när vi blir rädda och det går snabbt kan vi ha otur när vi tänker. Och om det är nåt som är utmärkande för ha otur när man tänker, så är det hur dum man blir. Och när vi blir dumma går vi på - och igång på - vadsomhelst. Det finns det många som tycker är toppen. Rädsla är ju, som Mästarén sa, stigen till den mörka sidan: "Rädsla leder till ilska. Ilska leder till hat. Hat leder till lidande."

*"Will you run with this dream, will you run along
or will you run against and finally reveal
why some die young"*

Så. Uppdrag slutfört. Det var mina sju låtar. Inte riktigt de sju jag trodde det skulle bli, men ändå. Tack till alla som orkade läsa och skriva.

/Enar

* Även om vi nu tack vare Lennart driver ett av Alhems större jordbruk - som består av Marias tre hönor.

Gilla · Kommentera · Dela

Anna Löfgren, Tobias Ossmark, John-Henric Bornemann och 60 andra gillar detta.

Visa 6 kommentarer till

Andreas Sundström Tack för en vecka av ypperlig läsning

Sluta gilla · Svara · 2 · Igår kl. 08:52

Eva Weckström Jag har läst allt och tycker att det är synd att det redan är över!

Gilla · Svara · 2 · Igår kl. 09:03

Carina Wallin Som sagt, Enar. Du berör.

Vill oxå ha mer! 😊

Gilla · Svara · 1 · Igår kl. 10:37

Katarina Nedergård Bergsten Samma här. Du får nog fortsätta med en låt per vecka 😊

Gilla · Svara · 2 · Igår kl. 10:57